

מסורת הש"ס

(א) [נלעיל 5, ק: (ג), ס' טרות
 פ"א מ"ג, א 5] יצ"ל
 העמאה; (ד) י"ל יאלנו,
 (ה) נלל מללל בנחמל אלל
 ברש טהרות פלגי ר' יהודה
 עליה דר"מ וכן הגנש
 מהרש"א ואולי יתכן להיות
 וכן נמי בנחמל קה: דהל
 דקמנו וכו' וכן אמתל בלשון
 הר"ש במשנה דרש טהרות
 ע"ש; (ו) וניח שפי הר"ש
 רש טהרות שמכח דאלל
 היה גרם דברי ר"מ אלל
 קסם משנה;]

תורה אור השלם

1. רק חזק בבלתי אבל
 הדם פי הדם הוא הפקש
 ולא תאכל הפקש עם
 הקשר; דברים פי כג
 2. כי יתק מפק הפקשם
 אשר יברר יי אליהם
 לשום שמו שם יתתק
 מבקרו ומצאנו אשר
 נהן יי קל באשר צרתה
 ואכלת בשעריך בבל
 ארת בשר;
 דברים פי כא

מוסף רש"י

שכן איסורו נהוג בכן
 נח. שכן איסור טמור הוא
 ויש בו נח לחול על ארס
 ומנו מומבו שטהע צני
 נח (לעיל ק:).

רבינו גרשום

ליתי איסור אבר וחול
 על ארס טומאה כו'.
 כלומר שכן איסורו נהוג
 בבני נח: של אבר מן
 החי. כלומר דוד הוא את
 משבע מצות שנוצחו בני
 נח דכתבי רצו אליהם בני
 האדם אכל תאכל זה אבר
 מן החי. כלומר מה שראוי
 לאכילה לאחר מיתה אבל
 מחיים אין ראוי לאכילה;
 נתיא נמי הכי אבר מן
 החי וכו'. ולד' יהודה לא
 איצטרך קרא אלא לו'
 אלעור; אבר מן החי כו'
 על שר"מ דכתבי חובתי
 מבקרו ומצאנו. כלומר
 באותה פרשה דכתבי עם הבשר
 תאכל הנפש עם הבשר
 וזוהו אבר מן החי דבר
 הלימד מענינו. כמה הכתוב
 מדבר בבקר ובעאן
 וזוהו בבהמה טהור;
 אבל בכן נח מוזהר
 על הטמאין כטהורין.
 כלומר שבהמה טמאה
 (היתה) ויזא מותרה לזן
 כטהורה; איכא דאמרי
 טהורין ורבנן. כלומר חיה
 ועוף טהורין; אמר רב
 שיכוי אף אן נמי בנימי.
 כלומר דבן נח מוזהר על
 הטמאין כטהורין: האוכל
 אבר מן החי הימנה
 כלומר מפרסור טמאה; ואין
 שחיטתה מטהרתה שלא
 תהא מטמא אבל אפי"פ
 ששטתה מטמא; אלא

גיד הנשה פרק שביעי חולין

לא תאכל הנפש עם הבשר. לא תאכל ממנו בעוד שהנפש עמו
 וזו היא אזהרה לאכר מן החי: **טמאין אסה מלווה על דמן.**
 צרכימות צפרק דס שמיטה (דף כה). לא ילאו מכלל אזהרתו אלל
 שרצים ודגים וחגבים ומהלכי שמים: **לא תאכל הנפש עם הבשר.**

ולא תאכל הנפש עם הבשר ר' יהודה ור'
 אלעור סברי כל שאיתה מצווה על דמו
 אתה מצווה על אבריו והני טמאין נמי
 הואיל ואתה מצווה על דמן אתה מצווה
 על אברין ורבנן סברי לא תאכל הנפש עם
 הבשר אלא בשר לחודיה כל שבשרו מותר
 אתה מצווה על אבריו וכל שאין בשרו
 מותר אי אתה מצווה על אבריו ור' יהודה
 למה ליה קרא ליתי איסור אבר ליחול על
 איסור טומאה⁶ שכן איסורו נהוג בבני נח
 אין הכי נמי וכו' איצטרך קרא לרבי אלעור
 תניא נמי הכי אבר מן החי נהוג בבהמה
 חיה ועוף בין טמאה בין טהורה שנאמר
 ירק חזק לבלתי אכול הדם כל שאיתה
 מצווה על דמו אתה מצווה על אבריו וכל
 שאי אתה מצווה על דמו אי אתה מצווה
 על אבריו דברי רבי אלעור וחכמים אומרים
 אינו נהוג אלא בטהורין שנאמר לא תאכל
 הנפש עם הבשר אלא בשר לחודיה כל
 שבשרו מותר אתה מצווה על אבריו וכל
 שאין בשרו מותר אין אתה מצווה על
 אבריו ור' מאיר אומר אינו נהוג אלא בבהמה
 טהורה בלבד (סימן שמואל שילא שימי)
 אמר רבה בר שמואל אמר רב חסדא
 ואיתימא רב יוסף ואמרי לה אמר רבה בר
 שילא אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף
 ואמרי לה רבה בר שמי אמר ר' חסדא
 ואיתימא רב יוסף מאי טעמא דר"מ אמר
 קרא² וזבחתי מבקרו ומצאנו אמר רב גידל
 אמר רב מחלוקת בישראל אבאל בכן נח
 דברי הכל מוזהר על הטמאין כטהורין תניא
 נמי הכי אבר מן החי בן נח מוזהר עליו
 על הטמאים כטהורים וישראל אינו מוזהר
 אלא על הטהורין בלבד איכא דאמרי טהורה
 ור"מ איכא דאמרי טהורים ורבנן אמר רב
 שיזבי אף אן נמי תניא³ אכל אבר מן
 החי ממנה אינו סופג ארבעים ואין שחיטה
 מטהרתה במאי אילימא בישראל פשיטא
 דאין שחיטה מטהרתה אלא לאו בבני נח
 מכלל דאסור רבי מני בר פטיש רמי רישא
 אסיפא ומשני רישא בישראל וסיפא בכן
 נח אמר⁴ רב אביר מן החי צריך כוית מ"ט
 אכילה כתיבה ביה מתיב רב עמרם אכל

קב.

עין משפט
נר מצוה

א [ומי" פ"ט מהלכות
 מליס הל' ג];
 ב ק ב מ מיו" פ"ה הל' ג
 מלכות מסורות הל' ג
 סגמ לאוין קלג קלג וטור
 י"ד קי" סב ע"ש צנ"י;

שיטה מקובצת

[א] אמר רב יהודה אמר רב
 אבר מן החי צריך כוית:
 [ב] תיפוק ליה דקאכל כוית
 טמא כדאמר: [ג] אבר מן
 החי צריך כוית דאפי"פ
 התרי קראי כתיבי חד
 לאבר מן החי וחד לשבר
 מן החי לקמן לא תימא:
 [ד] שלא נקשרו אבריו
 בגידים: [ה] דפליג עליה
 ר' יהודה וכן נמי אמרי
 בכתובים בסוף:

רבינו גרשום

הוא לבן נח. כלומר לא
 היה סופג את הארבעים
 אבל היה נהרג שאוחרתן
 היא מיתות שלא היה
 לבני נח שום לזן בעולם
 אלא מיתה דכתיב שופך
 דם האדם באדם דמו
 ישפך: ר' מני בר פטיש
 רמי רישא אסיפא ומשני
 כדאמר דקתני רישא
 האוכל מבטלת עוף טהור
 ואבר מן החי הימנה
 סופג את הארבעים וסיפא
 דקתני האוכל אבר מן
 החי הימנה אינו סופג
 את הארבעים ויכתיב רמי
 רישא אסיפא רישא קתני
 דאפי"פ מבטלת עוף טהור
 סופג את הארבעים (א)
 וסיפא קתני דאפי"פ מבטלת
 עוף טמא אינו סופג את
 הארבעים אלא (לא) רישא
 דקתני האוכל מבטלת
 עוף טהור ואו אבר מן
 החי הימנה היה סופג את
 הארבעים בישראל. וסיפא
 דקתני האוכל אבר מן
 החי מעוף טמא אינו סופג
 את הארבעים בכן נח
 דניו את הארבעים
 אבל היה נהרג: מותבי
 רב עמרם האוכל אבר מן
 החי ממנה כו'. כלומר
 דאין דבכין נח מוקמין
 אפי"פ ישראל נמי אם אכל
 אבר מעוף טמא אינו
 סופג את הארבעים דאמרי'
 לעיל כל שבשרו מותר
 אתה מצווה על איבריו כל
 שאין בשרו מותר אי אתה
 מצווה על איבריו והא
 אין בשרו מותר: הכא נמי
 משוה בשר גידים ועצמות.
 כלומר מה דאמרי האוכל
 אבר מן החי אינו סופג את
 הארבעים דלא אכל כוית
 בשר אבל אכל כוית (בשר)
 מכלול בין בשר וגידים
 ועצמות ולא הוה אלא
 משוה בשר ולפיכך אינו
 סופג את הארבעים משום
 טמאה דלא הוה כוית
 בשר: תא שפע דאמר רבא

(א) דברי רבינו בסוף ל"ע
 נמלי רומיל דהל' גני עוף
 טבור נוודי טוב אכל מן
 החי גם לישלל וע"כ צריך
 לפדע פכירי"י ומולא ליישב.

אבר מן החי ממנה אינו סופג את הארבעים ואין שחיטה מטהרתה ואי סלקא דעתך בעינין כוית תיפוק ליה דקאכל כוית ס' כדאמר רב נחמן ב' במשנהו בשר גידין ועצמות הכא נמי במשנהו בשר גידין ועצמות תא שמע דאמר רבא
 אכל
 מעיקרה כי רמייה הוה משמע ליה
 נמי סיפא צנן נח ומיהו לא הוה ידע טעמא והדר פשטנא דאפי"פ למ"ד אין נהוג בטמאין בישראל הוה דקאמר דקרינא ציה כל שאין בשרו
 מותר אי אתה מצווה על אבריו אלל צנן נח מודה: אכר מן החי לרין כוית. אטע"ג דתרי קרתי כתיבי חד לאכר מן החי וחד לצכר
 מן החי לא תימנא דלרבי אכר אפי"פ דאין צו שיעור אלל ודאי יש צו שיעור בעינין דאין אכילה צפחות מחיות: אלל אכר מן החי ממנה.
 מעוף טמא: אינו סופג. דאינו נהוג בטמאין ועל כרחך דלאיכא שיעור דאיסור אכר מן החי צטהורה עסקינן דאי ליכא שיעור פשיטא
 דאינו סופג ואי כ"ד איסור אכר מן החי צכיות וה"ג דלכל כוית אמאי אינו סופג והא איכא כוית ואיכא לזו דלל (י) (יאכל כי) שקן הם
 (ויקרא י:). כדאמר רב נחמן. לקמן וע"כ: במשנהו בשר וגידין ועצמות. משלימין לכוית דמשום טומאה לא מחייב דאין בגידין ועצמות טעם טמא
 ומשום אכר מחייב דלהכי פלגיהו קרא לאכר מן החי ובשר מן החי דמחייב לאכר אף על גב דאין שיעור בשר ואכשר אפי"פ שאינו אכר: